FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT DÁMASO RUIZ-JARABO COLOMER

fremsat den 3. oktober 1996 *

1. Nærværende sag er anlagt den 3. oktober 1995 af Kommissionen, som har nedlagt påstand om, at det i medfør af EF-traktatens artikel 169 fastslås, at Den Italienske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til traktaten og i henhold til artikel 10, stk. 1, i direktiv 93/48/EØF [1], artikel 8, stk. 1, i direktiv 93/49/EØF [2], artikel 2, stk. 1, i direktiv 93/52/EØF [3], artikel 7, stk. 1, i direktiv 93/61/EØF [4] og artikel 13, stk. 1, i direktiv 93/85/EØF [5], ved ikke inden for den fastsatte frist at have vedtaget de nødvendige bestemmelser for at efterkomme direktiverne og sat disse bestemmelser i kraft, og ved ikke at have underrettet Kommissionen herom.

2. I henhold til ovennævnte bestemmelser skulle medlemsstaterne sætte de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme direktiverne inden den 31. december 1993, den 1. januar 1994 eller den 15. november 1993 og underrette Kommissionen herom.

3. Da Kommissionen den 1. januar 1994 ikke havde modtaget nogen underretning om, at national ret var blevet tilpasset de nævnte direktiver, fremsendte den den 10. februar 1994 en åbningsskrivelse til den italienske regering, hvori den gjorde opmærksom på den manglende underretning og anmodede regeringen om at tilstille Kommissionen en fuldstændig og detaljeret oversigt over de nationale bestemmelser, hvorved direktiverne var blevet gennemført. I samme skrivelse foreholdt Kommissionen den italienske regering, at den havde tilsidesat sine forpligtelser i henhold til traktaten og direktiverne, idet den gav regeringen en frist på to måneder til at fremkomme med sine bemærkninger.

4. Da skrivelsen ikke blev besvaret, fremsatte Kommissionen den 22. september 1994 en begrundet udtalelse, hvori den fastslog, at Den Italienske Republik ifølge de oplysninger, Kommissionen rådede over, hverken havde tilpasset national ret til direktiverne eller givet Kommissionen nogen form for underretning i så henseende, hvilket

* Originalsprog: spansk.

1 — Kommissionens direktiv af 23.6.1993 om oversigterne over de betingelser, der skal opfyldes af frugtplanteformeringsmateriale og frugtplanter bestemt til frugtproduktion i henhold til artikel 4 i Rådets direktiv 92/34/EØF (EFT L 250, s. 1).

2 — Kommissionens direktiv af 23.6.1993 om oversigterne over de betingelser, der skal opfyldes af prydplanteformeringsmateriale og prydplanter i henhold til artikel 4 i Rådets direktiv 91/682/EØF om afsætning af prydplanteformeringsmateriale og prydplanter (EFT L 250, s. 9).

3 — Rådets direktiv af 24.6.1993 om ændring af direktiv 89/556/EØF om fastsættelse af veterinærpolitimæssige betingelser i forbindelse med handel inden for Fællesskabet med embryoner af tamkvæg samt med indførsel heraf fra tredjelande (EFT L 175, s. 21).

4 — Kommissionens direktiv af 2.7.1993 om oversigterne over de betingelser, der skal opfyldes af plantemateriale og formeringsmateriale af grøntsagsplanter bortset fra frø, i overensstemmelse med Rådets direktiv 92/33/EØF (EFT L 250, s. 19).

5 — Rådets direktiv af 4.10.1993 om bekæmpelse af kartoflens ringbakteriose (EFT L 259, s. 1).

udgjorde et traktatbrud, hvorfor Kommissionen opfordrede Den Italienske Republik til at træffe de nødvendige foranstaltninger med henblik på at gennemføre direktiverne inden for en frist på to måneder.

5. Den 3. februar 1995 oplyste de italienske myndigheder i en skrivelse fra deres faste repræsentant, at de nødvendige foranstaltninger med henblik på at efterkomme direktiverne var under forberedelse.

6. Da Kommissionen i oktober samme år endnu ikke havde modtaget nogen form for dokumentation for, at Den Italienske Republik havde gennemført nogen af de nævnte direktiver, anlagde den nærværende sag.

7. Den italienske regering har i sit svarskrift ikke bestridt det påståede traktatbrud, men blot gentaget det under den administrative procedure fremførte om, at der snarest muligt ville blive vedtaget de nødvendige bestemmelser med henblik på at tilpasse national ret til direktiverne.

8. De italienske myndigheder har senere ved en skrivelse af 27. februar 1996 fra deres faste repræsentant meddelt Kommissionen, at direktiv 93/85/EØF var blevet gennemført i national ret ved et ministerielt dekret af 31. januar 1996, bekendtgjort den 14. februar 1996.

9. På baggrund af denne skrivelse og efter at have foretaget den fornødne kontrol har Kommissionen meddelt Domstolen, at den i medfør af procesreglementets artikel 78 hæver sagen delvis — for så vidt angår direktiv 93/85/EØF — og i øvrigt fastholder sin påstand, således at det i medfør af traktatens artikel 169 fortsat påstås fastslået, at Den Italienske Republik har tilsidesat sine forpligtelser med hensyn til gennemførelsen af direktiverne 93/48/EØF, 93/49/EØF, 93/52/EØF og 93/61/EØF.

10. For så vidt angår den således ændrede påstand fremgår det klart af den italienske regerings svarskrift, at bestemmelserne i direktiverne 93/48/EØF, 93/49/EØF, 93/52/EØF og 93/61/EØF endnu ikke var blevet inkorporeret i national ret i februar 1996, selv om fristen herfor var udløbet den 31. december 1993 for så vidt angår det første, det andet og det fjerde af direktiverne og den 1. januar 1994 for så vidt angår det tredje.

11. Der bør herefter gives Kommissionen medhold, og Den Italienske Republik bør

tilpligtes at betale samtlige sagens omkostninger i medfør af procesreglementets artikel 69, stk. 2, første afsnit, og artikel 69, stk. 5, første afsnit, idet Kommissionens delvise ophævelse skyldes sagsøgtes forhold, da sagsøgte først traf de nødvendige foranstaltninger med henblik på at gennemføre direktiv 93/85/EØF efter sagens anlæg.

12. Jeg foreslår herefter Domstolen at

1) fastslå, at Den Italienske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til EF-traktaten og i henhold til artikel 10, stk. 1, i direktiv 93/48/EØF, artikel 8, stk. 1, i direktiv 93/49/EØF, artikel 2, stk. 1, i direktiv 93/52/EØF og artikel 7, stk. 1, i direktiv 93/61/EØF, ved ikke inden for den fastsatte frist at have vedtaget de nødvendige bestemmelser for at efterkomme direktiverne og sat disse bestemmelser i kraft, og ved ikke at have underrettet Kommissionen herom

2) pålægge Den Italienske Republik at betale sagens omkostninger.